

Lykverbranding

Is lykverbranding of verassing sonde? Hierdie saak het nou in Pretoria en elders in ons land geweldig ter sake geword nadat by bepaalde kerke gedenkmure gebou is met nisse daarin waar die as ná die verbranding geplaas kan word. So 'n nis kan dan vóór die tyd gekoop word en die kerk sal dan later as dit nodig is, 'n gedenkplaatjie daarby aanbring. Mense maak baie maklik ongegronde uitsprake dat lykverbranding nie sonde is nie.

Verassing is van heidense oorsprong is en in stryd met die eeue-oue gebruik van begrafnis soos dit voorkom in die Ou en Nuwe Testament. Verder kan die Christelike gemeente hom nie met lykverbranding verenig nie, want met die skynargument dat dit om gesondheidsredes gedoen word, skuil agter lykverbranding 'n materialistiese wêreldbeskouing. Vir die Christen met sy geloof aan die wederopstanding het die begrafnis die simboliese betekenis dat die liggaam aan die aarde toevertrou word as 'n graankorrel wat eers moet sterf om later heerliker te voorskyn te kom (Joh. 12:24; 1 Kor. 15:36-44).

Kom ons kyk nou na die beginsel van die Heilige Skrif en ons neem enkele teksverse oor die onderwerp. Dit is egter 'n onbegonne taak om al die Skrifgedeeltes wat op die saak betrekking het uit te lig.

Die menslike liggaam is **'n tempel van God** (1 Kor 3:16-17; 1 Kor 6:15-20; 1 Kor 15; Rom 8:9; 12:1-2; 14:8; 2 Tim 1:14; 2 Kor 5:1-4) en daar mag nie eers tatoeëermerke daarop aangebring word nie (Lev 19:28: "Julle mag ook ter wille van 'n dooie geen snye in julle vlees maak nie en geen ingeprikte tekening in julle vel maak nie. Ek is die HERE." Die HERE stel die beginsel van begrawe duidelik in Genesis 15:15: **"Maar jy sal na jou vaders gaan in vrede, jy sal in goeie ouderdom begrawe word."** Die liggaam van God se kind behoort nie aan homself of sy familie nie, maar aan Jesus Christus. Ons behoort dus met **liggaam en siel**, of ons lewe of sterwe, nie aan onself nie, maar aan Jesus (Rom 14:7-9; Gal 2:20). **Jy mag dus nie met jou liggaam of die van jou naasbestaendes maak wat jy wil nie.**

Mense wat getrou was in die HERE en in hulle geloof, sal begrawe word. Abraham, Isak en Jakob is begrawe (Gen 25:9-10; 35:29 en 47:29). Abraham doen baie moeite om vir sy vrou Sarah 'n grot te koop om haar in te begrawe (Gen. 23:3-20). Moses het Josef se beendere saam geneem toe die Israeliete uit Egipte getrek het, en dit is later begrawe (Jos 24:32). Ons lees 1 Kon 14:13: "En die hele Israel sal hom beklag en hom (Abia) begrawe, want hy alleen van Jerobeam sal in 'n graf kom, omdat in hom iets goeds voor die HERE, die God van Israel, te vinde was in die huis van Jerobeam." God het Moses self begrawe (Deut 34:5, 6). In Handeling 2:29 lees ons die volgende: "Broeders, ek kan vry-uit met julle spreek oor die aartsvader Dawid, dat hy gesterf het en ook begrawe is, en sy graf is by ons tot vandag toe." In **Johannes 19:40** lees ons dat om te begrawe die gewoonte was. "En hulle het die liggaam van Jesus geneem en dit in doeke toegedraai saam met speserye, **soos die gewoonte was om te begrawe.**" **God se kinders word dus begrawe en hulle begrawe ook hulle geliefdes soos God in sy Woord voorskryf (Mat 27:58-60; Joh 5:28-29; 12:24,25; 1 Kon 2:10; Hand 2:29; Hand 13:36; Gen 15:13,15; 23:2,4-9; 49:29-31; Deut 34:5,6; Gen 47:29, 30).**

Dit was ook 'n afskuwelikheid om nie begrawe te word nie: "Die een wat van Jerobeam in die stad sterwe sal die honde eet, en wat in die veld sterwe sal die voëls van die hemel eet" (1 Kon 16:4). Hoor net die geweldige woord in Prediker 6:3: "As 'n man honderd kinders verwek en baie jare lewe en die dae van sy jare baie is en sy siel nie genoeg kry van die goeie en hy ook nie 'n begrafnis het nie, dan sê ek: 'n MISGEBORTE is beter as hy."

Paulus sê dat ons begrafnis in Christus volledig is: "Ons is dus saam met Hom begrawe deur die doop in die dood, sodat net soos Christus uit die dode opgewek is deur die heerlijkheid van die Vader, ons ook so in 'n nuwe lewe kan wandel." (Rom 6:4)

Om 'n liggaam te verbrand was net toelaatbaar in 'n geval van 'n gruwelike sonde, soos onder meer bloedskande: "En as 'n man 'n vrou en haar moeder neem, is dit 'n skandelige daad; hulle moet hóm en die twee met vuur verbrand: daar mag geen bloedskande onder julle wees nie." (Lev 20:14) Lykverbranding is ook 'n skending van die verbond van die HERE: "En hy wat in die besit van die bangoed aangewys is, moet met vuur verbrand word, hy

met alles wat aan hom behoort, omdat hy die verbond van die HERE oortree en 'n skanddaad in Israel begaan het" (Jos 7:15). Waar mense met die banvloek getref is, is hulle lyke verbrand (Ex 22:20).

As iemand uit vrye wil verkies om sy liggaam of die van 'n naasbestaande na afsterwe te laat verbrand, kan God se Naam daar nie by betrek word nie. Dan vra 'n mens jou die vraag af, hoe kan so 'n diens dan sonder God se Naam gelei word? Amos sê in hoofstuk 6:10: "En wanneer iemand se bloedverwant, die een wat hom wil verbrand, hom optel om die bene uit die huis te verwyder, en iemand wat in die agterste vertrek is, sê: Is daar iemand by jou? En hy antwoord: Nee - dan sal die eerste sê: Bly stil, want dit is nie gepas om die naam van die HERE te vermeld nie!" In Amos 2:1-3 veroordeel God dit ook.

As kinders van die Here moet ons onself baie duidelik oor die daad van begrafnis of kremasie vergewis. Dit is nie maar net 'n eenvoudige handeling wat daar plaasvind nie, maar die begrafnisgangers tree as saaiers van God op om daardie koringkorreltjie aan die aarde toe te vertrou tot op dié dag wanneer God dit uit die dood sal opwek tot 'n nuwe verheerlikte mens, verenig na liggaam en siel (1 Kor 15). As jy bewustelik dié koringsaad gaan verbrand, bly daar mos geen saad oor om te plant wat kan groei nie? Daarom kyk die boer met groot omsigtigheid na sy koringsaad en versorg dit dat daar geen skade by kan kom nie. So waak God ook oor ons, want ons sal eendag by die wederkoms van Christus in verheerlikte staat opgewek word (1 Joh 3:2-4).

Sonder twyfel kan ons sê dat begrafnisse in die Ou en Nuwe Testament die algemene reël was. Dit is die norm deur God ingestel. Die Bybel praat van verbrande liggame meer gereeld in die konteks van 'n straf op goddeloosheid (Sodom en Gomorra, Agan en sy familie en die banvloek). Uit Amos 2:1-3 blyk dit dat die verbranding van 'n liggaam onder normale omstandighede as 'n groot misdaad beskou is. Ons vind baie positiewe voorbeelde van begrafnisse in die Skrif. Kremasie was nog nooit 'n Christelike gebruik nie, maar nog altyd 'n heidense gewoonte. Agter die propaganda vir kremasie skuil die heidense, materialistiese wêreldbeskouing. Indien 'n bevolking se siening oor God se Woord, sy geskiedenis en sy toekoms verander, sal sy siening oor begrafnis

of kremasie ook verander. Indien God dan bepaal het dat sy kinders begrawe moet word, het geen mens die reg om dit te verander nie. Sien ook (Joh 12:24; 1 Kor 15:4, 35-44; 1 Thes 5:23).